

Arrest

nr. 111 677 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A. N.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 maart 1982 in het dorp Kurpa gelegen in de provincie Punjab. In het jaar 2005 verhuisde uw familie naar de stad Chawinda omwille de verslechterende situatie voor ahmadi's in Kurpa. Daar leerde u uw vriend F.M.(...), een jongen die de soennitische strekking van de islam aanhangt, kennen. U ging naar school tot de achtste klas. Nadat u stopte met school hielp u samen met uw twee broers en uw vader de gronden te bewerken.

Uw problemen begonnen toen F.M.(...), een week nadat u hem leerde kennen, te weten kwam dat u een ahmadi bent. Hij luisterde bij u thuis naar toespraken van uw kalief. Hij raakte meer en meer geïnteresseerd in uw religie door de vredevolle aard van uw geloof en de boeken die hij las van

uw imam. Toen de broer van uw grootvader stierf, werden jullie belet om hem op de gewone begraafplaats te begraven. Uw vriend was hiervan getuige en ontwikkelde een nog grotere interesse in uw geloof. Op 30 oktober 2011 vroeg uw vriend F.(...) of het mogelijk was om bekeerd te worden. U verwittigde hem dat het heel moeilijk is om als ahmadi door het leven te gaan. U zei hem dat u in de problemen kon komen als geweten zou zijn dat u hem geholpen had bij die bekering. Uw vriend hield voet bij stuk. U nam hem mee naar de murabi (imam) die verantwoordelijk is voor de bekeringen. Ook de murabi verwittigde uw vriend dat als ahmadi door het leven gaan zijn nadelen heeft. Uw vriend wou nog steeds bekeerd worden waarop de murabi hem een week bedenktijd gaf. Uw vriend beloofde om hier met niemand over te spreken.

's Anderendaags was er tijdens het ontbijt lawaai in uw straat en werd er bij u aangeklopt. Voor de deur stonden F.(...) samen met zijn vader, maulawi S.(...), maulawi N.(...) en enkele van hun studenten. De vader van F.(...) beschuldigde u van zijn zoon een ahmadi te willen maken. De studenten van de maulawis sloegen op u en uw vader, die u probeerde te beschermen. Ze namen u mee met hun wagen naar een kantoor van khatam e nabuwwat (islamistische groepering). Uw vader wou klacht indienen bij de politie maar kreeg geen gehoor. U werd geslagen en verweten een soenniet te hebben willen bekeren. U werd daar eventjes opgesloten tot u werd verplaatst naar een voor u onbekende plaats. Daar werd u opnieuw geslagen en bedreigd met de dood. U kreeg tot de volgende dag om u te bekeren tot de islam anders zou u vermoord worden. U brak het houten raam en kon ontsnappen. Eénmaal u terug thuis was, legde u uw familie uit wat er gebeurd was. Nadat uw familie op de hoogte was, lieten ze u gaan slapen. De volgende morgen stonden de maulawis en hun studenten voor de deur. U werd wakker door het rumoer maar bleef in bed. Ze vroegen waar u was waarop uw vader zei dat hij het niet wist. Ze schoten in de lucht en vertrokken terug. Uw vader ging opnieuw naar de politie maar hij werd lid dat de maulawis te invloedrijk waren. Uw familie besliste dat u veiliger zou zijn bij uw tante in Faisalabad. U bent er vijftien dagen gebleven maar omdat de situatie er voor uw gemeenschap ook slecht was, verhuisde u naar Lahore bij de oom van moederszijde. Ook daar was u niet echt welkom omwille van uw ziekte hepatitis C. Op het thuisfront zijn de maulawis nog een drietal keren bij u langsgekomen op zoek naar u.

U ontvluchtte Pakistan op 28 november 2011 en kwam aan in België op 5 december 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de maulawis. U vraagt ook aandacht voor uw ziekte. U claimt dat het te warm zou zijn voor u om een gewoon leven te hebben in Pakistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee identiteitskaarten, een geboortecertificaat en enkele laboresultaten in verband met uw hepatitis C voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig doorleefd zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Zo verklaart u bijvoorbeeld dat u op 28 november 2011, de dag waarop u uw land verliet, enkel uw vader heeft gezien (CGVS p. 9). U voegde eraan toe dat u sinds 1 oktober 2011, de dag waarop u naar uw tante was getrokken in Faisalabad, uw moeder niet meer had gezien (CGVS p. 9). Even later in het gehoor verklaart u dat F.(...) u op 30 oktober 2011 heeft gevraagd om hem te bekeren tot ahmadi (CGVS p. 16). **Hieruit blijkt dat toen het hele incident, waarbij u werd ontvoerd en bedreigd met de dood, zich afspeelde, u reeds in relatieve veiligheid verbleef bij uw tante. U kon dus onmogelijk de dingen hebben meegemaakt die u inroept om uw vlucht uit Pakistan te verklaren.** Het CGVS houdt er wel degelijk rekening mee dat dit om een loutere verspreking zou kunnen gaan. Indien u immers wou zeggen dat u op 1 november 2011 naar uw tante zou zijn gegaan, zou uw verhaal kloppen. Toch wil het CGVS benadrukken dat het meer dan waarschijnlijk om meer dan een verspreking gaat aangezien u uw vertrekdatum op 28 november 2011 wel correct heeft. Het is dan ook onbegrijpelijk dat

als u ongeveer een maand ondergedoken zat (CGVS p. 22) u zich plots zou verspreken door 1 oktober als datum op te geven voor uw vertrek naar uw tante behalve als dit de realiteit zou zijn. **In dat geval kan er aan uw vermeende problemen geen geloof gehecht worden aangezien u reeds bij uw tante verbleef toen de incidenten zich voordeden.**

Het is ook niet echt duidelijk waarom u geen contact heeft opgenomen met F.(...). U verklaarde hierover dat uw leven in gevaar was (CGVS p. 13) en dat u geen contact kon opnemen omdat u ziek was (CGVS p. 13 en 23). Ook ditmaal is uw ziekte geen excuus. Wat betreft het risico voor uw leven moet worden opgemerkt dat uw leven reeds in gevaar was en dat uw leven niet nog meer in gevaar zou zijn geweest had u hem proberen op te bellen. Als u gevraagd wordt wat er uiteindelijk gebeurd is met F.(...), antwoordt u ik weet het niet, niemand weet iets over F.(...) (CGVS p. 13). Ook dit ondermijnt uw geloofwaardigheid aangezien u even later beweert te weten dat F.(...) nog leeft (CGVS p. 24). **Als u deze informatie heeft, is het logisch dat u meer zou weten over de omstandigheden waarin hij leeft.**

Vervolgens legt u ook verklaringen af over cruciale feiten in uw asielrelaas die weinig plausibiliteit vertonen. Zo is het opmerkelijk dat u de nacht dat u kan ontsnappen uit de klauwen van uw vervolgers terug naar huis gaat, uw verhaal doet aan uw familie en daar dan blijft overnachten (CGVS p. 11 en 22). Men zou immers kunnen verwachten dat uw eerste bekommernis, na urenlang geslagen te zijn geweest en na bedreigd te zijn geweest met de dood als u zich tegen de volgende dag niet had bekeerd tot moslim, zou zijn om uzelf in veiligheid te brengen. Na wat u had meegemaakt, had u kunnen weten dat ze het hier niet zouden bij laten. **Het is dan ook weinig aannemelijk dat u in plaats van onder te duiken bij uw tante in Faisalabad de nacht doorbrengt in uw ouderlijke woonst waarvan u weet dat dit de eerste plaats is waar uw vervolgers op zoek zullen gaan naar u.**

Die ochtend kwamen uw vervolgers effectief bij u thuis langs op zoek naar u. U verklaarde hierover dat u wakker werd toen u lawaai hoorde maar dat u in uw bed bleef liggen (CGVS p. 23). Was u echt gefolterd geweest en bedreigd met de dood had u bij het minste geluid dat erop kon wijzen dat uw vervolgers bij u aan de voordeur stonden uit uw bed gesprongen en getracht u in veiligheid te brengen. **Bovendien is het weinig geloofwaardig dat dezelfde mannen, die u de dag voordien nog ontvoerd en gefolterd hadden en u bij dageraad gingen vermoorden indien u zich niet tot de islam had bekeerd, uw vader op zijn woord geloven als die hen zegt dat hij niet weet waar u zich bevindt (CGVS p. 11 en 23). U verklaarde dat ze in de lucht schoten en terug vertrokken (CGVS p. 23). Volgens uw verklaring hielden deze mannen met niemand rekening en stonden ze boven de wet (CGVS p. 22).** Het is dan ook weinig aannemelijk dat diezelfde mannen huiswaarts keren enkel en alleen omdat uw vader hen meedeelt dat hij niet weet waar u zich bevindt.

Verder kan u ook geen duidelijkheid verschaffen over wanneer uw vader precies klacht heeft ingediend bij de politie. **Als u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u dat hij twee keer naar de politie is geweest, één keer toen u kon ontsnappen en naar huis kwam en later nog een keer (CGVS p. 11).** Uw vader dient dus geen klacht in toen u door uw vervolgers werd ontvoerd maar dient klacht in als u erin geslaagd bent te ontsnappen. Het is ook niet duidelijk waarom hij daarna nog klacht zou indienen als u reeds ondergedoken bent bij uw tante. **Deze klacht lijkt immers nutteloos aangezien jullie toen reeds uw vlucht uit het land organiseerden (CGVS p. 8).** Even later in het gehoor beweert u dan weer dat uw vader klacht indiende na uw ontvoering en nadat de maulawi's schoten hadden gevuurd in de lucht (CGVS p. 22). Wat er ook van zij, nadat u zich had tegengesproken over de datum van uw vertrek naar uw tante (zie hierboven) kan u ditmaal geen duidelijkheid verschaffen over wanneer uw vader precies klacht heeft ingediend. **Het vermoeden dat uw tegenstrijdige verklaringen over de vertrekdatum naar uw tante uw geloofwaardigheid aantasten, vindt bevestiging in deze nieuwe vaststelling dat dit ook geldt voor de tijdstippen dat uw vader klacht indiende bij de politie.**

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uw problemen weinig authentiek over komen als u beweert dat u niet zoveel heeft nagedacht over het waarom van F.(...) (uw beste vriend) zijn verraad. Als u gevraagd wordt hoe de ouders van F.(...) op de hoogte zijn gekomen van zijn bekering, antwoordt u dat hij het misschien zelf heeft gezegd en dat u niet weet hoe ze het vernomen hebben (CGVS p. 19). U antwoordt dus dat u het niet weet. Nochtans had niemand, behalve u en F.(...), kennis van het verlangen van F.(...) om zich te bekeren (CGVS p. 20) en kan het bijna niet anders dan dat F.(...) zelf zijn mond heeft voorbijgepraat. **Het lijkt wel alsof u dit zelf pas beseft éénmaal u de vraag gesteld wordt (CGVS p. 20).** U probeert dit te verklaren door te beweren dat u

niet veel heeft nagedacht hierover omdat u ziek was (CGVS p. 20). **Het feit dat u een ziekte heeft is geen excuus om niet na te denken over deze gebeurtenissen.** U was meer dan waarschijnlijk net verraden door uw beste vriend, die u voordien op de hoogte had gebracht van het enorme gevaar dat u liep, moest F.(...) zijn bekering in het openbaar zijn gekomen (CGVS p. 12) en die u beloofd had om zijn bekering geheim te houden (CGVS p. 23). **Dergelijk verraad van iemand zijn beste vriend vraagt om reflectie.** Zeker als men weet dat, op welke wijze ook F.(...) zijn ouders op de hoogte zijn gekomen van de bekering van hun zoon, F.(...) u erbuiten had kunnen houden. Niemand had hem immers verplicht uw naam te noemen als verantwoordelijke van zijn bekering zoals men uit de beschuldigingen van de vader van F.(...) kan afleiden (CGVS p. 10). **In deze context is het dan ook merkwaardig dat de murabi initieel niet gevisieerd werd.** U was immers maar een tussenpersoon die uw vriend in contact bracht met de murabi die de uiteindelijke bekering zou uitvoeren. **Als dan blijkt dat uw vervolgers het belangrijker vinden u te viseren dan de murabi, de murabi werd immers niet aangevallen en wordt pas na het incident met u naar de stad Rabwa gesommeerd (CGVS p. 17), kan men zich opnieuw afvragen wat F.(...) zijn vader precies heeft verteld of hoe zijn vader hiervan op de hoogte is gekomen.** Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u zich al deze bedenkingen niet zelf maakt. Nogmaals, indien u geen contact meer heeft gehad met F.(...) na het incident was het inderdaad onmogelijk te weten te komen hoe precies F.(...) zijn familie op de hoogte is gebracht over zijn bekering maar wat uw geloofwaardigheid ondermijnt, is dat u aangeeft niet te hebben nagedacht over het mogelijke verraad van uw beste vriend (CGVS p. 20). De door u geschilderde gang van zaken komt bijgevolg weinig plausibel over.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België evenmin geloofwaardig zijn. Zo verklaart u dat u een vals paspoort kreeg van de smokkelaar (CGVS p. 6) die samen met u het vliegtuig nam (CGVS p. 7 en 8). Het ging om een rood paspoort, waarvan u de nationaliteit niet kent, op de naam Imram en waarvan u niet weet of er een visum instond (CGVS p. 7 en 8). U verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt voor het passeren van de grenscontroles behalve dan dat u stil moest zijn en meelopen (CGVS p. 8). **In dergelijke omstandigheden mag er echter van u verwacht worden dat u met de smokkelaar gedetailleerde afspraken maakt over de reis en uw handelen bij de grenscontroles, en dat u ook de nodige uitleg kunt geven over de gebruikte documenten.** Dit is bij u niet het geval. U kent enkel de kleur van het paspoort en de naam van de paspoorthouder. Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd en de documenten die u hiervoor hebt gebruikt. Dit doet het vermoeden rijzen dat u met uw eigen paspoort hebt gereisd, maar dit document achterhoudt. Immers kan dit paspoort uitreisstempels of visum-gegevens bevatten die u niet ter kennis van de Belgische asielinstanties wilt brengen.

Gezien de vaststelling dat u weinig doorleefde verklaringen aflegt over uw gevoelens ten opzichte van het verraad van uw beste vriend, samen met de vaststelling dat u geen duidelijkheid kan verschaffen over de datum waarop u vertrekt naar uw tante, waarom u thuis overnacht nadat u bent ontsnapt aan uw vervolgers en wanneer uw vader precies klacht indient, kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie toegevoegde informatie, administratief dossier). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw geboortecertificaat en uw twee identiteitskaarten bevestigt enkel uw identiteit de welke hier niet betwist wordt. Wat betreft uw laboresultaten in verband met uw hepatitis C moet worden opgemerkt dat u aan een chronische hepatitis C lijdt die volledig in remissie is en geen handeling vereist. Uw claim dat u niet naar Pakistan terug kan omdat het er te warm is voor uw ziekte wordt dus niet in overweging genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 *juncto* artikel 62 en artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. Verzoeker meent dat niet redelijk kan worden betwist dat de situatie van Ahmadi-gelovigen in Pakistan in het algemeen niet goed is. Verzoeker verwijst naar objectieve informatie die wordt bijgebracht door het CGVS, met name de 'subject related briefing' Pakistan – Ahmadiyya Muslim Community'. Volgens verzoeker is er sprake van grondwettelijk verankerde ongelijkheid, politieke en maatschappelijke discriminatie, godsdienstonvrijheid,... en van specifieke strafrechtelijke anti-Ahmadi bepalingen. Verzoeker verwijst nog naar het belang van artikel 298 C van de Pakistaanse strafwet die van belang is in de beoordeling van de asielaanvraag. Volgens verzoeker staat het objectief vast dat Ahmadi's die ten overstaan van moslims hun geloof prediken een gevangenisstraf en een boete boven het hoofd hangt. Wanneer Ahmadi's worden aangehouden door de Pakistaanse autoriteiten, lopen zij risico op mishandeling door de politie. Verzoeker meent dat Ahmadi's in Pakistan geen afdoende bescherming van de rechten genieten. Verzoeker meent dat het CGVS met de uitgebreide informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de ernstige problemen van Ahmadi-aanhangers onderschrijft. Verzoeker verwijst nog naar het meest recente Human Rights Report.

Verweerder stelt in zijn nota dat hij *"volhardt in de vaststelling van de bestreden beslissing dat een verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit risico moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker is er niet in geslaagd om dit risico in zijn hoofde aan te tonen."*

Verweerder voegt er nog aan toe dat, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar er moet worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"* van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi *"are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case."* Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij een vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

2.1.3. Verzoeker meent dat de asielaanvraag op individuele basis had dienen te gebeuren en dat hij concreet de aanleiding van zijn vlucht, namelijk het feit dat hij zich (mede)schuldig gemaakt heeft aan artikel 298 C heeft uiteengezet. Verzoeker wordt met de dood bedreigd door de maulavis die erachter zijn gekomen dat F. bekeerd is, onder meer door toedoen van verzoeker. Dit blijkt volgens verzoeker uit het gehoorverslag, waaruit blijkt dat hij op de hoogte was van de procedure van het bekeren. Volgens verzoeker is het CGVS er enkel op gebrand op zoek te gaan naar tegenstrijdigheden om de asielaanvraag te kunnen afwijzen, zonder na te gaan in welke gevaarlijke situatie hij zich bevindt. Het CGVS baseert zich volgens verzoeker enkel op het feit dat de verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen 'weinig doorleefd zouden zijn, en weinig plausibiliteit zouden vertonen.' De verzoekende partij betwist dit en geeft commentaar op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat F. niet bekeerd werd, maar gevraagd had bekeerd te worden, maar dat de Ahmadi-imam hem een week bedenktijd gaf. Het is echter aannemelijk dat de bekendheid van de wens om zich tot het ahmadi geloof te laten bekeren tot ernstige problemen zou kunnen leiden.

De bestreden beslissing stelt: "De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig doorleefd zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden."

2.1.3.1. Verzoeker stelt met betrekking tot het eerste motief uit de bestreden beslissing: "Naast hetgeen hoger werd uiteengezet, is anderzijds het relaas van verzoekende partij aangaande het vluchtmotief als dusdanig oprecht en ernstig. Verzoeker verwijst hiervoor in eerste instantie naar het gehoorverslag, doch weerlegt de gevolgtrekkingen die hieruit worden genomen door de verwerende partij.

Daar waar de verwerende partij op p. 2 van de bestreden beslissing concludeert dat het hele incident waarbij verzoekende partij werd ontvoerd en bedreigd met de dood, "zich in relatieve veiligheid" bevond bij zijn tante in Faisalabad, maakt zij een beoordelingsfout.

Immers, verzoekende partij verbleef slechts NA de gebeurtenissen tijdelijk bij zijn tante, met name vanaf 1 november en niet vanaf oktober.

Dat blijkt overigens ook uit p. 22 van het gehoorverslag, alwaar verzoekende partij nogmaals bevestigt dat na zijn ontsnapping, verzoekende partij naar huis ging, alwaar hem aangeraden werd te gaan slapen, en "de dag erna, toen ze mij niet met rust lieten besloten om mij naar tante te sturen"

De beoordeling van de verwerende partij op dit punt is dus hoogst onzorgvuldig en arbitrair. Het gaat dus in hoofde van verzoekende partij weldegelijk om een verspreking, aangezien de feiten a quo zich ook maar eind oktober afspeelden.

Bovendien krijgt verzoekende partij ook de kans niet om zijn verhoor na te lezen, zodat deze duidelijke vergissing dan ook zou zijn opgemerkt en gecorrigeerd.

Verwerende partij weet maar al te goed dat het om een verspreking gaat (want in het eerste interview voor DVZ geeft verzoekende partij wel de juiste opeenvolging der feiten)

Echter vergelijkt de verwerende partij deze beide interviews niet mekaar om vervolgens te zullen vast stellen dat het om een verspreking gaat.

Bovendien is de verwerende partij verplicht TIJDENS het gehoor reeds de asielzoeker met schijnbare dan wel duidelijke tegenstrijdigheden te confronteren, hetgeen hier ook niet gebeurde.

Verzoekende partij stelt zich dan ook (het bovenstaande indachtig) ernstige vragen bij de interpretatie van het begrip beoordelingsmarge in hoofde van de verwerende partij, en al zeker met betrekking tot het vermelden van de datum "1 oktober", hetgeen duidelijk om een missing gaat, waarvan overigens niet kan worden afgeleid of deze werd begaan door verzoekende partij, de tolk of de ambtenaar van het CGVS!

De redenering die de verwerende partij vervolgens uitbouwt, verlaat volledig domein van de objectieve feitenbeoordeling, waaraan a fortiori op p. 3 van de bestreden beslissing, nog eens geheel ten onrechte gevolgen worden gekoppeld nopens het lanceren van de klacht (hierop wordt nog teruggekomen).

Op 31 oktober werd verzoeker ontvoerd. 's Nachts, na middernacht (op 1 november), kon hij ontsnappen. Later die dag, op 1 november is hij ook naar zijn tante gevlucht, nadat men verzoeker weer was komen zoeken.

De vanzelfsprekendheid waarmee de verwerende partij de feiten meent te moeten analyseren staat haaks op een zorgvuldig overheidshandelen en vindt geen enkele bevestiging in enig objectief bewijsmiddel."

Wat de verplichting tot confrontatie van de *protection officer* met vastgestelde tegenstrijdigheden betreft wijst de Raad op het volgende: Artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

Het Verslag aan de Koning stelt: "... artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die

slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

In casu stelt de Raad vast dat het motief uit de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is waar het enerzijds stelt “dat dit om een loutere verspreking zou kunnen gaan” en zich er anderzijds op baseert om het relaas niet aannemelijk te achten. Verzoeker werd inderdaad tijdens het gehoor ook niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wat het motief verder ondermijnt. De verzoekende partij wijst er ook terecht op dat de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel de juiste opvolging der feiten gaf.

2.1.3.2. Met betrekking tot het feit dat verzoeker geen contact opgenomen heeft met F. stelt de verzoekende partij: *“De appreciatie van de verwerende partij is tendentieus en dan ook volledig uit de lucht gegrepen. Zo hekelt de verwerende partij vervolgens geheel ten onrechte het feit als waarom zou verzoekende partij geen contact meer gehad hebben met F. Het is duidelijk dat F. ook verzoekende partij niet meer vertrouwde omdat hij reeds een keer was verraden, waardoor de bal aan het rollen ging. F. wilde vermijden nog dieper in de problemen te komen en dan werd ook alle contact verbroken. Laconiek stelt de verwerende partij: “u zou uw leven niet nog meer in gevaar hebben gebracht als U hem zou hebben opgebeld”. Nogmaals: met zulke motivering kan niet ernstig worden voorgehouden dat de zorgvuldige overheid haar uitspraken baseert op een verifieerbare en objectieve feitenvinding, maar op een volledig arbitraire gedachtegang die zelfs, door de keuze van de bewoordingen hier, getuigt van een zweem van vijandigheid opzichts de verzoekende partij. Dit is onaanvaardbaar. Het feit dat niemand weet waar F. is, staat niet in schril contrast met de wetenschap dat zijn gewezen vriend in leven is. Deze drogredenering is dan ook volledig voor rekening van de verwerende partij. Verzoekende partij vreesde voor zijn leven en had er dus geen baat bij de oorzaak van zijn problemen opnieuw op te zoeken. Bovendien is verzoekende partij, zoals hij het zelf verwoordt in het gehoorverslag, boos op F., aangezien deze zijn toekomst heeft verwoest.”*

Uit het gehoor blijkt dat verzoeker stelt dat hij geen contact opnam met F. om dat hij bang voor zijn leven was omwille van de bedreigingen en ook omdat hij ziek was. Verzoeker stelde dat niemand iets weet over F. (p. 13) Later stelde verzoeker inderdaad dat hij nog in leven was (p. 24), maar werd verzoeker ook niet geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en werd hem niet verder gevraagd waarom hij dit dacht. De Raad meent dat dit geen doorslaggevende tegenstrijdigheid of overtuigend motief betreft.

De verwerende partij stelt in zijn nota: *“Verweerder stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nu een toevoeging doet aan de redenen waarom hij zich niet meer zou hebben geïnformeerd over het lot van F.(...), namelijk dat hij boos zou zijn omdat hij verraden zou zijn. Een dergelijke verklaring blijkt echter niet uit het gehoorverslag, waar verzoeker stelde dat hij geen contact kon opnemen omdat hij ziek was. Dit is dan ook een laattijdige bijkomende verklaring van verzoeker die niet overeenstemt met zijn eerdere verklaringen.”*

De Raad stelt vast dat dat het geen toevoeging betreft, maar dat verzoeker dit reeds tijdens het gehoor stelde, meer bepaald op p. 13 waar verzoeker in antwoord op de vraag of hij boos was op F. dit uitdrukkelijk bevestigde.

2.1.3.3. Met betrekking tot de terugkeer van verzoeker naar zijn familie stelt de verzoekende partij: *“Vervolgens hekelt de verwerende partij in de bestreden beslissing het feit dat verzoekende partij, nadat hij was kunnen ontsnappen in de nacht van 31 oktober op 1 november, dat verzoekende partij niet vlucht naar zijn tante, maar terug naar huis gaat. Weerom: deze “vanzelfsprekendheid”, waarmee*

verwerende partij zich (overigens verder ongemotiveerd) meent te kunnen inleven in wat er in het hoofd van een opgejaagde en bedreigde Ahmadi omgaat, doch zich in feite beperkt tot het verkondigen van een juridisch niet-onderbouwde mening, kan toch onmogelijk geacht worden te verkiezen boven de verklaringen van verzoekende partij zelf? Verzoekende partij is 's nachts rond 03.00 uur thuis aangekomen: er was geen transport om te vluchten. De vader van verzoekende partij had geen auto." De Raad meent dat dit een aannemelijke uitleg is.

2.1.3.4. Met betrekking tot de aanval op verzoekers woning stelt de verzoekende partij: "Vervolgens is het niet onaannemelijk dat verzoekende partij, op het ogenblik dat zijn belagers hem komen opzoeken thuis, roerloos in bed blijft liggen, om zijn aanwezigheid niet te verraden.

Daarnaast maakt de verwerende partij ook een cultureel incorrecte beoordelingsfout: het feit dat de belagers van verzoekende partij niet het huis binnenkwamen, of, zoals verwerende partij veronderstelt dat het zou moeten gebeuren: dat de belagers zich niet manu militari toegang tot het huis verschaffen, is van culturele aard en staat los van de belaging op zich.

In kleinere, traditionelere dorpen, verschaft men zich in de moslimcultuur niet ongevraagd de toegang tot andermans huis, en al zeker niet wanneer er vrouwen aanwezig zijn. In casu waren de moeder en de schoonzus van verzoekende partij in het huis, zodat de belagers niet binnenkwamen.

Indien overigens, dit in het kader van het interview voor het CGVS een dermate vreemde bevinding zou zijn geweest, dan had men verzoekende partij hiermee TIJDENS het interview mee moeten confronteren, en niet erna.

Dit is, in hoofde van de beoordelende overheid, die met kennis van zaken pretendeert te oordelen, een motivering die de toets van de zorgvuldigheid niet doorstaat."

De Raad stelt vast dat het feit dat verzoeker gezocht werd niet noodzakelijk betekent dat men de woning waar hij normaal verblijft binnenvalt indien zijn vader een gesprek heeft met de belagers en er vrouwen aanwezig zijn in de woning. Het betreft een mogelijke verklaring in casu.

2.1.3.5. Wat de klachten door de vader van verzoeker betreft stelt de bestreden beslissing: "*Verder kan u ook geen duidelijkheid verschaffen over wanneer uw vader precies klacht heeft ingediend bij de politie. Als u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u dat hij twee keer naar de politie is geweest, één keer toen u kon ontsnappen en naar huis kwam en later nog een keer (CGVS p. 11). Uw vader dient dus geen klacht in toen u door uw vervolgers werd ontvoerd maar dient klacht in als u erin geslaagd bent te ontsnappen. Het is ook niet duidelijk waarom hij daarna nog klacht zou indienen als u reeds ondergedoken bent bij uw tante. Deze klacht lijkt immers nutteloos aangezien jullie toen reeds uw vlucht uit het land organiseerden (CGVS p. 8). Even later in het gehoor beweert u dan weer dat uw vader klacht indiende na uw ontvoering en nadat de maulawi's schoten hadden gevuld in de lucht (CGVS p. 22). Wat er ook van zij, nadat u zich had tegengesproken over de datum van uw vertrek naar uw tante (zie hierboven) kan u ditmaal geen duidelijkheid verschaffen over wanneer uw vader precies klacht heeft ingediend. Het vermoeden dat uw tegenstrijdige verklaringen over de vertrekdatum naar uw tante uw geloofwaardigheid aantasten, vindt bevestiging in deze nieuwe vaststelling dat dit ook geldt voor de tijdstippen dat uw vader klacht indiende bij de politie.*"

De Raad meent dat verzoeker op dit punt verwarrend overkomt en niet volledig overtuigt temeer dat uit het administratief dossier blijkt dat de bescherming van de Ahmadi door de Pakistaanse politie ontoereikend is en bij een groot deel van de Ahmadi-gemeenschap de overtuiging leeft dat politiediensten niet bereid zijn om hen bescherming te bieden. De informatie wijst er echter ook dat dit niet voor alle politiediensten geldt en er voorbeelden zijn van bescherming (SRB Pakistan, Ahmaddya Muslim Community, p. 13). De Raad meent dat dit geen doorslaggevend motief betreft. De Raad wees er hierboven reeds op dat de aangehaalde tegenstrijdige vertrekdatum naar de tante van verzoeker geen overtuigend motief uit de bestreden beslissing is.

2.1.3.6. De bestreden beslissing stelt: "**Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uw problemen weinig authentiek over komen als u beweert dat u niet zoveel heeft nagedacht over het waarom van F.(...) (uw beste vriend) zijn verraad. Als u gevraagd wordt hoe de ouders van F.(...) op de hoogte zijn gekomen van zijn bekering, antwoordt u dat hij het misschien zelf heeft gezegd en dat u niet weet hoe ze het vernomen hebben (CGVS p. 19). U antwoordt dus dat u het niet weet. Nochtans had niemand, behalve u en F.(...), kennis van het verlangen van F.(...) om zich te bekeren (CGVS p. 20) en kan het bijna niet anders dan dat F.(...) zelf zijn mond heeft voorbijgepraat. Het lijkt wel alsof u dit zelf pas beseft éénmaal u de vraag gesteld wordt (CGVS p. 20). U probeert dit te verklaren door te beweren dat u niet veel heeft nagedacht hierover omdat u ziek was (CGVS p. 20). Het feit dat u een ziekte heeft is geen excuus om niet na te denken over deze gebeurtenissen. U was meer dan**

waarschijnlijk net verraden door uw beste vriend, die u voordien op de hoogte had gebracht van het enorme gevaar dat u liep, moest F.(...) zijn bekering in het openbaar zijn gekomen (CGVS p. 12) en die u beloofd had om zijn bekering geheim te houden (CGVS p. 23). **Dergelijk verraad van iemand zijn beste vriend vraagt om reflectie.** Zeker als men weet dat, op welke wijze ook F.(...) zijn ouders op de hoogte zijn gekomen van de bekering van hun zoon, F.(...) u erbuiten had kunnen houden. Niemand had hem immers verplicht uw naam te noemen als verantwoordelijke van zijn bekering zoals men uit de beschuldigingen van de vader van F.(...) kan afleiden (CGVS p. 10). **In deze context is het dan ook merkwaardig dat de murabi initieel niet geviseerd werd.** U was immers maar een tussenpersoon die uw vriend in contact bracht met de murabi die de uiteindelijke bekering zou uitvoeren. **Als dan blijkt dat uw vervolgers het belangrijker vinden u te viseren dan de murabi, de murabi werd immers niet aangevallen en wordt pas na het incident met u naar de stad Rabwa gesommeerd (CGVS p. 17), kan men zich opnieuw afvragen wat F.(...) zijn vader precies heeft verteld of hoe zijn vader hiervan op de hoogte is gekomen.** Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u zich al deze bedenkingen niet zelf maakt. Nogmaals, indien u geen contact meer heeft gehad met F.(...) na het incident was het inderdaad onmogelijk te weten te komen hoe precies F.(...) zijn familie op de hoogte is gebracht over zijn bekering maar wat uw geloofwaardigheid ondermijnt, is dat u aangeeft niet te hebben nagedacht over het mogelijke verraad van uw beste vriend (CGVS p. 20)."

De verzoekende partij stelt in zijn verzoekschrift: "Enerzijds kan het niet aan verzoekende partij kwalijk worden genomen dat hij niet weet dat hij niet weet hoe de ouders van F.(...) te weten zijn gekomen dat deze zich wenste te bekeren: eerlijkheidshalve blijft verzoekende partij het antwoord schuldig.

Met de stelling van verwerende partij "het lijkt wel alsof u [het verraad van F.(...)] pas beseft eenmaal u de vraag gesteld wordt", spreekt de verwerende partij niet enkel voor rekening van de verzoekende partij, meer nog, er wordt in de plaats van verzoeker gedacht.

Dit is niet aanvaardbaar in hoofde van een zorgvuldige overheid die wordt geacht op objectieve en nauwkeurige wijze de beslissing voor te bereiden.

Ook de stelling van de verwerende partij, als zou de de murabi (de imam die F.(...) zou bekeren) niet eerst geviseerd worden is niet correct: deze werd uiteraard wel degelijk geviseerd, doch deze kon vluchten alvorens men hem te pakken."

Met betrekking tot de vraag hoe de familie van F. het te weten kwam antwoordde verzoeker tijdens het gehoor inderdaad dat hij dit niet wist: "Misschien heeft hij het zelf verteld. Ik weet het niet. De dag erop kwamen ze naar ons. Ik weet niet hoe ze het vernomen hebben." (gehoor, p. 19) De Raad meent dat dit plausibel overkomt en geen blijk geeft van een gebrek aan interesse. Bij gebrek aan contact met F. is het aannemelijk dat hij hierover geen informatie zou hebben.

De reisweg is een overtollig motief.

De Raad meent dat het asielrelaas van verzoeker voldoende overtuigend is. Bij de lezing van het volledige gehoor meent de Raad dat dit relaas doorleefd is en aannemelijk in de context van het leven van Ahmadi in Pakistan zoals beschreven in de informatie in het administratief dossier. Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn godsdienst in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS